

Anton Martin,

skoz božjo milost Lavantinski škof,

vsim dušnim pastirjem in vèrnim kristjanom vse dobro željim, ter
Vas lepo pozdravim.

Pišem Vam zopet v silnih potrebah naše svete matere katolške cerkve, preljubi Moji, ter zaupam, da se Vam zameril ne bom, če prosim. Moja dolžnost je prositi, Vaša dobrota, ako me uslišite. Bote vprašali: kaj pa spet takega? Čujte!

Bog je dal svojemu naj višemu Namestniku na tem sveti lastino, da bi jim ne bilo potreba kruha prositi — dal je našemu svetemu očetu Papežu na Laškem lastne dežele, naj bi ne bili naj viši Poglavar cirkve božje drugim deželskim vladarjem v oblasti, ampak naj bi pasli naj viši Pastir drago odkupljeno čredo Kristusovo po sveti volji božji, ne pa po spačeni volji posvetnih ljudi.

Ali čujte, kaj se godi! Kar je Konstantin, prvi keršanski cesar, papežu dal, dežele, ktire je cesar Karol veliki vidnemu Poglavarju Kristusovemu podelil, kar so Papežu dobrotniki skoz več kotavžent let darovali, so jim preteklo leto laški prekucuhi po ravbersko vzeli, so si eno deželo za drugoj posiloma osvojili, in jih tako neusmileno oropali, da je Papežu le mala Rimska okolica ostala, in pa velike množice lačnih ljudi, kteri so k svojemu Očetu pribežali, in jih kruha prosijo; pa Bogu se usmili! nimajo jim ga dati. — Jeli ni to žalostno za svetega Očeta, pa tudi za nas, ki smo njihovi vèrni otroci? —

Sveti Oče imajo svoje duhovske vradnije in služevnike, kteri jim pomagajo vesoljno cerkvo božjo vladati; zdaj jim nimajo plačila dati. Papež so pošiljali na vse kraje sveta svetoželjne misionarje, naj bi se božje kraljestvo po sveti širalo; zdaj jim nimajo popotnice

plačati, nimajo pomoči poslali. Godi se Papežu, kakor vbogemu gospodarju, kteriga so razbojniki siloma napadli in ga oropali, kteri v svojo hišo zapert, sebi in svojim pomagati ne zamore. Kdo se bo usmilil našega svetega očeta Pija IX., kdo jim pomagal? Bog, in pa mi, njihovi dobri věrni otroci.

Pomagati svetemu Očetu v tej veliki sili, so dobri katolški kristjani po drugih krajih družbo (bratovšino) svetega Mihaela naredili, kajti je sv. Mihael naj viši Poglavar nebeških vojsk, in prvi varh svete katolške cerkve. (Tako so tudi v Rimi napravili v ravno ta namen veliko bratovšino pod naslovom sv. Petra.) To novo bratovšino so sveti oče Piji IX. poterdili in z obilnimi odpustki oblagodarili. (Popolnoma odpustki se zadobijo na den pristopa k tej bratovšini, in vsako leto enkrat, ako se vredno spoveš in spokoriš, pa presveto rešno Telo prejmeš, in ob treh praznikih sv. Petra od predvečera do drugega kako cerkvo obišeš, in za sveto cerkvo moliš. Tudi nepopolnoma odpustki se zadobijo, in věrnim dušam v vicah darujejo.) Vsaki družban, vsaka družbana moli za svetega očeta papeža Pija in pa za sveto katolško cerkvo „Oče naš“ in „češeno Marijo,“ apostolsko vero, in pa: Čast bodi Bogu. Podaruje se za vsaki mesene 1 krajcar srebra, alj pa 2 krajcarja novega dnarja svetemu Očetu v pomoč. Ta braterna svetega Mihaela se je po mnogih krajih razširila, kder katolški kristjani živijo; naj se tudi v naši Lavan-tinski škofiji vtemelji, in lepo izhaja, dokler so Slovenci in Slovenke usmilenege serca, ter radi molijo in pa vbogajime dajejo, kolikor premorejo; to pa v resnici ni preveč za našo sveto mater kat. cerkvo in pa za ljubega očeta papeža Pija.

Vsako mlado nedelo naj se v vsaki farni cerkvi, alj kderkoli se služba božja obhaja, postavi tružica, ali pa skledica za božje dare na priložni kraj, v ktero naj verni bratji in sestre bratovšine sv. Mihaela za papeža svoje dare polagajo; poleg pa naj pošten mož stoji, ki věrne opomni in dare pobira. Kar se pri samesnih farah nabere, se v škofijo pošle, in od tod pa svetemu Očetu v Rim. Kdor več glešta (premore), naj pa več da, kajti se jih veliko najde, kteri bi radi dali, pa nimajo, bojo pa zatoliko bolj zvesto molili. Tak mali dar bo lahko vsakdo odrajtal, premožni pa tudi radi po dvakrat

in trikrat toliko svetemu Očetu navergli. Svest sim si, da bojo hišni očetje in matere za čast imeli, te majhine dnarce od svojih domačih pobérati, in bodo sami dali, če edno alj drugo družinče alj pa otrok ne bi imelo. Saj ne damo le papežu Piju; oni sami za se le malega potrebujejo; damo naši sveti katolški cerkvi v pomoč, da ji ne bo potreba naših krajev zapustiti, in se krez morje v dalno Ameriko z svojim naj večim Poglavarjem seliti; kar bi ne bilo dobro za nas. Pač bi bilo žalostno, ako bi sonce prave vére Europo (naš del sveta) zapušalo, kar bi sovražniki naše svete cerkve radi.

Pokaj pa hudobni prekucuhi svetemu Očetu toliko krivice delajo? Oni ne čertijo papeža, marveč sveto katolško cerkvo, ktera je njihovim spačenim željam napoti. „Vzemimo papežu vso deželjsko oblast, da si ne bo pomagati mogel; dajmo ga drugemu kralju v oblast, kteri je naših misel in željà, da bo zginila papežu čast; vdarimo nar viši Pastirja, in njegove ovčice se bojo razškropile, vèrni bojo papeža zapustili, in luč katolške vére bo vgasnila, truplo katolške cerkve brez glave bo mertvo.“ Te so hudobnežev vražje misli, ti so njih peklenski naklepi. Zakaj pa dobri Bog dopusti toliko krivico? Za to, ker se moramo na tera sveti za božje kraljestvo vojskovati, in si služiti za toliko lepši krono nebeško. Od nekđaj se je hudo z dobrim, laž z resnico, véra z nevéro poskušala, in se bo do sodnega dne. Stiskati znajo sveto cerkvo božjo njeni sovražniki, kakor jo današne dni v resnici hudo stiskajo; pa premagali nje še nikolj niso in je tudi ne bojo. Pobili so Papežu serčne vojšake, in so jih po tolovajsko razpodili, naj bi ne vbrani Papež svojih starih pravic; pa mi vèrni otroci njihovi imamo še mogočno orožje, kteriga nam nobeni sovražnik vzeti ne more. Sam Kristus nam je to orožje izročil, rekoč: „Molite, in bote prijeli, da bo popolno vaše veselje.“ Molitva pomaga in premaga, naj se ji ravno sovražniki posmehujejo. Tudi Jezusi so se posmehovali, ko je na križi molil, rekoč: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?“ In glejte, zemlja se je stresla, čudeži so se godili, in sovražniki so prestrašeni bežali. Tudi zdaj bode Gospod vojskinih trum svojo vsegamogočno roko iztegnil, kedar se mu bo zadosti zdelo, in bo sovražnike svoje svete cerkve potrupal, kakti lončar posodvo glinasto. Le stanovitno molimo in pa terdno zaupajmo; to Bog od nas doseči hoče.

Pa ne le moliti, tudi v bogai me dajati je v sedajni sili potreba, in z našimi dnarči (penezi) svetemu Očetu pomagati; ker je tako božja volja. Saj so tudi Jezusu vbogaime dajali, da je sebe in svoje apostole preživel; in ko jih je po sveti poslal, jih je usmi- lenju dobrih ljudi priporočil. Od nekda j so vërni kristjani nastop- niku svetega Petra, svetemu očetu Papežu v posebnih potrebah katolške cerkve radi pomagali; tudi mi ne bomo svojega vesoljnega Očeta Pija zapustili, ampak jim radi krepko pomagali. Pač bo vese- lilo Jezusa, nevidnega Poglavarja naše svete cerkve, da njegovemu namestniku, vidnemu Poglavarju, veselo pomagamo; vesele darovavce Bog ljubi, in nam bo stotero povernil. — Pač bo dopadlo Mariji prečisti Devici, ako papežu Piju IX. skerbno pomagamo, kolikor premoremo, kateri so Marijno slavo in čast tako visoko povzdignuli. Z solznimi očmi bojo naš sveti oče Piji IX. Boga in Marijo za toliko vašo ljubezen hvalili, pa tudi molili za vse dobrotnike svoje. Gotovo hoče Bog njihove in naše prošnje uslišati, ter to stisko samo za to dopusti, naj bi mi svojo ljubezen do svoje ljube matere katolške cerkve, in pa do svetega očeta Papeža oživili, in da jih ljubimo, v djanji pokazali. Bode sila odjenjala, jim tudi naše izverstne pomoči potreba ne bo.

Preljube ovčice Kristusove! vstopite se pod bandero svetega Mihaela, v njegove sveto bratovšino se uverstite. Vzemite v roke dvojno orožje braterno: molitvo in pa milošno, ter se v svetem društvu za sveto katolško cerkvo serčno poskušajmo. Dobri Bog hoče z nami biti, in ne bo svoje pomoči odlagal. Sveta katolška cerkev bo gotovo zmagala, Bog ji je zmago obljubil; le skerbimo, da mi svoje krone ne zgubimo skoz svojo mlačnost in zanikarnost. — **Pride** enkrat posledna vojska za nas vse, in nam hoče sveti Mihael tudi v pomoč priti, ako smo bili njegovi zvesti pomagavci v vojski za sveto cerkvo božjo. — **To Vas prosim, in srečno zmago vsim željim, ter Vas iz serca blagoslovim v imeni Boga Očeta, Sina in sv. Duha.**

V Marburgi kvaterno sredo v Adventi 1860.

Anton Martin,

Lavantinski škof,